

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/270/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316202467
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2316202467.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Terézie Mecelovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Gabriely Briškovej, vo veci žalobcu: C. V., nar. X. I. XXXX, bytom O. XXXX/XX, J. - G., zastúpeného: Čibrik & Blazsek advokátska kancelária s.r.o., Hlavná 14, Šaľa, IČO: 46 255 010, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 14. júna 2018 č. k. 30C/55/2016-112, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **r u š í** a vec mu vracia **na** ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol, II. žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 3 ods. 1 písm. c/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 8 ods. 5 písm. b/, ods. 6 písm. a/, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „ZoZS“), § 71 ods. 1 písm. c/ zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (ďalej len „Trestný poriadok“).

Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou zo dňa 5.2.2016 domáhal voči žalovanej náhrady škody v sume 4.881,16 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 5.2.2016 do zaplatenia, náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch 19.000 eur z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením zo dňa 10.2.2012 sp. zn. 1Tp/11/2012 bol vzatý do väzby podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku (väzba sa počítala od 9.2.2012 o 11.40 hod.). Proti rozhodnutiu o vzatí do väzby podal sťažnosť, ktorá bola Krajským súdom v Trnave zamietnutá. Počas plynutia väzby niekoľkokrát žalobca žiadal o prepustenie, týmto žiadosťami nebolo vyhovené. Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 29.10.2013 č. k. 2T/164/2012-1006 bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Vo väzbe bol žalobca nezákonne, v dôsledku čoho mu vznikla škoda, pričom väzba trvala až 544 dní (od 9.2.2012 do 6.8.2013). Počas výkonu väzby bol žalobca obmedzený na svojej osobnej slobode, došlo k vážnemu zásahu do jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, majetkovej sféry, duševnej pohody, ako aj k porušeniu základných ľudských práv. Tvrdil, že v čase, keď bol vzatý do väzby viedol usporiadaný život. Mal partnerku, s ktorou plánovali svadbu a chceli si založiť rodinu. Väzba mala za následok vážne narušenie vzťahu medzi nimi (dlhým odlúčením vzťah postupne chladol). Žalobca bol obľúbený v spoločnosti, avšak výkon väzby ho zo spoločenského života úplne vylúčil. Žalobca získal povest' drogového dileru, čo mu podstatne ovplyvnilo a predovšetkým sťažilo jeho život. Výkon väzby mal nepriaznivý vplyv aj na jeho finančnú situáciu. V čase, keď došlo k pozbaveniu osobnej slobody, pracoval na základe dohody o vykonaní práce u zamestnávateľa BBZ, s.r.o., Bratislava, v prevádzke Trnovec nad Váhom, avšak majiteľ mal záujem zamestnať ho na trvalý pracovný pomer. Celková výška ušlého zisku je tak za obdobie trvania väzby (17 mesiacov) 4.881,16 eur. Pretože žalobca bol spod obžaloby oslobodený, rozhodnutie o väzbe sa stalo rozhodnutím nezákonným. Samotné konštatovanie porušenia práva nepredstavuje dostatočnú satisfakciu za spôsobené útrapy, preto žiadal

náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 19 000 eur (t. j. 34,93 eur za jeden deň väzby, v súlade s českou judikatúrou). Žalovaná žiadosti žalobcu zo dňa 4.8.2015 o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nevyhovela.

Súd prvej inštancie konštatoval, že pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa ust. § 5 a 6 ZoZS sa vyžaduje zrušenie rozhodnutia po tom, čo nadobudlo právoplatnosť (na základe mimoriadneho opravného prostriedku), pričom v prípade rozhodnutia o väzbe nedochádza priamo k zrušeniu tohto rozhodnutia pre jeho nezákonnosť, ale právo na náhradu škody zakladá právoplatný oslobodzujúci rozsudok (prípadne zastavenie trestného stíhania) v trestnom konaní, v ktorom bolo rozhodnutie o väzbe vydané. Právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama. Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby osobou, ktorá žiada o náhradu škody, ZoZS bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Existenciu skutočnosti vylučujúcej vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe musí preukázať štát (žalovaná). Na základe vykonaného dokazovania oboznámením sa s listinnými dôkazmi a po zistení, že bola splnená i zákonnou stanovená podmienka pre uplatnenie si nároku na náhradu škody, a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom - Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, súd dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť. Nebolo sporné, že žalobcovi bolo uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Šali zo dňa 10.2.2012 vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi a následne bol vzatý do väzby. Okresný súd Galanta žalobcu rozsudkom z 5.6.2013 č. k. 2T/164/2012-938 uznal za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi a uložil mu trest odňatia slobody v dĺžke 11 rokov a 8 mesiacov. Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 6.8.2013 sp. zn. 5To/68/2013 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, zároveň uznesením prepustil žalobcu z väzby. Okresný súd Galanta v poradí svojim druhým rozsudkom zo dňa 29.10.2013 oslobodil žalobcu spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný, sa stal. Zavinenie väzby obvineným znamená, že jeho zavinené konanie (úmyselné alebo nebanlivostné) bolo dôvodom na podanie a vyhovieť návrhu na jeho vzatie do väzby, príp. k jej predĺženiu. Preventívny charakter väzby v danom prípade spočíval v obave z pokračovania konania žalobcu obdobným spôsobom, ako predchádzal jeho zadržaniu, ako i to, že vzhľadom na svedkami (väčšieho počtu) presvedčivo popísaný spôsob komunikácie so žalobcom v čase, keď prejavili záujem o kúpu drogy, i to, že drogy po predchádzajúcej dohode kupovali priamo od žalobcu, bude postupovať obdobným spôsobom za účelom získania finančných prostriedkov. V danom prípade bolo podľa súdu prvej inštancie dané zavinenie žalobcu na vzatí ho do preventívnej väzby. Podľa obsahu zápisnice zo dňa 11.2.2012 žalobca pri výsluchu uviedol, že sa u neho drogy nenašli a že to, čo hovoria svedkovia, nie je pravdou, bez bližšej konkretizácie dôvodov (neobhajoval sa s cieľom napomôcť objasneniu veci a vyhnúť sa rozhodnutiu o vzatí do väzby). Vzhľadom na uvedené, keďže mal súd preukázané, že žalobca si vzatie do väzby zavinil sám, nevzniklo mu právo na náhradu škody, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), vecne úspechom v konaní žalovanej v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v celom rozsahu včas odvolanie žalobca, s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil (§ 365 písm. f/, h/ CSP). Súd prvej inštancie uviedol, že zavinené konanie žalobcu bolo dôvodom pre jeho vzatie do väzby. Žalobca si nezavinil väzobné stíhanie sám a už vôbec nie po dobu 544 dní. Je zrejmé, že žalobca bol vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Dôvodom väzby bola teda obava, že bude pokračovať v drogovej trestnej činnosti, pričom za takúto, ani obdobnú trestnú činnosť nebol v minulosti súdne trestaný, nebola u neho zaistená žiadna droga a taktiež ani ster z rúk nevykazoval prítomnosť omamných, psychotropných látok. Záver prvoinštančného súdu, že si žalobca mal väzobné stíhanie zapríčiniť sám preto, že sa „neobhajoval s cieľom napomôcť k objasneniu veci“ a že „nijakým spôsobom nevyvrátil obavu, že nebude pokračovať v trestnej činnosti“, je v príkrom rozpore so základnými zásadami trestného konania, a to predovšetkým so zásadou prezumpcie nevinu a právom na obhajobu. Nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Čo sa týka trestnej minulosti žalobcu, skutku, pre ktorý bol väzobne stíhaný, sa mal dopustiť v čase podmieneného odsúdenia.

Uvedené odsúdenie bolo pre trestný čin zanedbania povinnej výživy, z čoho je zrejmé, že sa jedná o úplne iný druh trestnej činnosti, pre akú bol väzobne stíhaný. Ostatné odsudzujúce rozsudky boli vydané o 9 a viac rokov pred dňom rozhodovania súdu o väzbe a ide teda o zahladené odsúdenia, ktoré súd nemôže brať do úvahy. Pri rozhodovaní súdu v tomto konaní nemožno opätovne posudzovať konanie žalobcu, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie, ale významné je konanie odlišné od konania, pre ktoré bol trestne stíhaný, ktoré však malo vplyv na jeho vzatie do väzby. Takýmto konaním môže byť napríklad útek, skrývanie sa obvineného, ovplyvňovanie svedkov, resp. priznanie sa k záujmu pokračovať v trestnej činnosti. Žalobca si väzbu v danom prípade nezavinil.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je dôvodné zrušiť.

5. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, že existujú skutočnosti, pre ktoré právo na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov žalobcovi nevzniklo, pretože v danom prípade si väzbu zavinil samotný žalobca.

6. ZoZS v ustanovení § 3 určuje rozsah zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci tak, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo d/ nesprávnym úradným postupom.

7. Zodpovednosť štátu za škodu v ZoZS je koncipovaná ako objektívna, teda bez ohľadu na akékoľvek zavinenie.

8. Za splnenia zákonných predpokladov je väzba ústavou dovoľeným prostriedkom dočasného obmedzenia osobnej slobody osoby dôvodne podozrivej a obvinenej zo spáchania trestného činu. Väzba je trestnoprocený inštitút, ktorým sa obvinený na základe rozhodnutia súdu dočasne zbavuje osobnej slobody s cieľom jeho zaistenia na účely trestného konania. Ide o inštitút, ktorým sa (okrem trestu odňatia slobody) najintenzívnejšie zasahuje do jednej zo základných občianskych slobôd. Podľa trestnoprocenej teórie i praxe väzba plní výlučne zaisťovaciu funkciu.

9. Je právom a povinnosťou štátu zabezpečovať ochranu spoločnosti vyšetrovaním podozrení zo spáchania trestnej činnosti a jednotlivec je povinný v určenom rozsahu znášať obmedzenia z toho vyplývajúce, avšak pokiaľ orgány činné v trestnom konaní dospejú k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukáže ako nezákonné, ide vo vzťahu k takto stíhanej osobe o postup porušujúci jej základné ľudské práva. Ak má byť jednotlivec povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nepáchal, dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený (porov. III. ÚS 754/2016). V tejto súvislosti odvolací súd na okraj dopĺňa, že zákon vôbec nepoužíva pojem „nezákonné“ rozhodnutie o väzbe, odškodneniu podliehajú dôsledky spôsobené „rozhodnutím o väzbe“.

10. Právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama (§ 8 ods. 6 písm. a/ ZoZS).

11. Zavinenie obvineného znamená, že jeho zavinené konanie (vo forme úmyslu alebo nedbanlivosti) bolo dôvodom na podanie a vyhoviecie návrhu na jeho vzatie do väzby, popr. k jej predĺženiu. Nejde o to, či zavinenie obvineného vyvolalo podozrenie, že bol spáchaný trestný čin, a či naplnilo skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale o to, či - zjednodušene povedané - jeho správanie

bolo dôvodom k obave, že v danom prípade bude pokračovať v trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 399/2016).

12. Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, ZoZS bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú (tak ako správne uviedol i súd prvej inštancie). Pri tomto rozhodovaní sa vychádza vždy z konkrétnych okolností každého prípadu, zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. Pri tomto rozhodovaní sa samozrejme musia vyvarovať svojvôle a svoje skutkové a právne závery riadne odôvodniť (porov. I. ÚS 444/2012).

13. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

14. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že rozsudok je arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplývajú (nie sú zrejmé) žiadne relevantné skutočnosti v súvislosti so zavinením väzby obvineným (ods. 24 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Výpovede svedkov a nimi presvedčivo popísaný spôsob komunikácie, prípadne tvrdenie žalobcu ako obvineného v trestnom konaní, že sa u neho drogy nenašli a že to, čo hovoria svedkovia, nie je pravda, nemožno pokladať bez ďalšieho za také skutočnosti, ktoré by samé o sebe boli relevantné k záveru o zavinení žalobcu v zmysle § 8 ods. 6 ZoZS. Súd prvej inštancie sa dostatočne nevyšporiadal s výkladom právnej normy § 8 ods. 6 písm. a/ ZoZS.

15. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (porov. napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. marca 2016 sp. zn. 4 Cdo 163/2015).

16. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu.

17. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

18. V odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vyšporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03).

19. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v prejednávanej veci nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Postráda argumentačný základ k posúdeniu relevantných skutočností odôvodňujúcich záver o tom, že právo na náhradu škody žalobcovi nevzniklo z dôvodu, že väzbu si zavinil sám. Odvolateľovi tak postupom súdu prvej inštancie bolo znemožnené realizovať jemu patriace procesné oprávnenia, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom (primerane možno aplikovať závery vyjadrené v stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete).

20. Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, ktoré viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, odvolací súd sa ďalšími námietkami uvádzanými v odvolacom konaní nezaoberal, keďže neboli spôsobilé ovplyvniť jeho rozhodnutie.

21. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, na základe vykonaného dokazovania posúdiť uplatnený nárok žalobcu, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadriť skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdi a rozhodol.

22. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobcu, musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

23. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, príp. prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdi.

24. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

25. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.